

elbírálására vonatkozó jogát.

Álláspontja szerint a Hivatal döntése érdemben is megalapozott volt. Az újdonság és a haladó jelleg, valamint az igénypontok szabályszerűsége vonatkozásában a Hivatal előtti eljárásban előadott nyilatkozatait a jelen eljárásban is fenntartotta és kérte, hogy a bíróság azokat vegye figyelembe.

A Hivatal által megállapított eljárási költséget jóval kevesebbnek tartotta az ellenérdekű fél, mint az igazolt felmerült költség, ezért megalapozatlannak tartotta a kérelmező azon érvelését, hogy a megítélt költség aránytalan és eltúlzott mértékű.

V.

A Hivatal határozata az alábbiak miatt érdemi vizsgálatra alkalmatlan.

Az Szt. 100. § (2) bekezdésének b) pontja alapján a bíróság a döntést hatályon kívül helyezi, és a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalát új eljárásra utasítja, ha a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala előtti eljárásban olyan lényeges egyéb eljárási szabálysértés történt, amely a bírósági eljárásban nem orvosolható.

A Hivatal lényeges eljárási jogszabályok megsértésével hozta meg a határozatát, amelyek egy része a jelen eljárásban nem orvosolható, ezért a bíróság a határozat hatályon kívül helyezését látta indokoltnak a következők miatt:

a)

Hatályon kívül helyezésre okot adó, lényeges eljárásjogi szabálysértést valósított meg a Hivatal azzal, hogy a kérelmező által előterjesztett, újdonságrontónak állított anterioritások közül a K/3, a K/4, valamint a K/6 és K/10 dokumentumokat és a kérelmező ezekkel kapcsolatban kifejtett érvelését kizárta a vizsgálatból. Téves ugyanis az az álláspont, hogy az a tény, hogy ezek a dokumentumok a szabadalmi leírásban a technika állásának ismertetése körében szerepelnek, szükségtelenné teszi a megsemmisítési eljárásban való vizsgálatukat.

Az Szt. 47. § (2) bekezdése szerint a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a megsemmisítési eljárásban, a nemleges megállapítási eljárásban és a 83/E–83/G. §-okban szabályozott eljárásokban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja. A kontradiktórius jellegű megsemmisítési eljárás célja nem az ellenérdekű fél nélküli bejelentési eljárás megismétlése, hanem a megsemmisítési kérelem elbírálása, ami teljesen független a bejelentési eljárásban eljáró elbíráló által hivatalból megállapított azon tényállástól és jogi következtetéstől [Szt. 47. § (1) bek.], ami a szabadalom megadásához vezetett. Éppen ellenkezőleg, a megsemmisítési eljárásban a Hivatal – ezúttal háromtagú tanácsban eljárva [Szt. 46. § (2) bek.] – érveket ütköztet és ezeket mérlegelve foglal állást arról, hogy indokolt-e a szabadalom megsemmisítése. A Hivatal tehát a megsemmisítési eljárásban nem általában

foglal állást a felhozott ellentartásokról, hanem mindössze azon érvek alaposságát vizsgálja meg, amelyeket a felek ezek kapcsán kifejtnek. Nem igaz tehát, hogy abból, hogy a jelen eljárásban hivatkozott egyes anterioritások a leírásban szerepelnek, az a következtetés vonható le, hogy a Hivatal ezekről már állást foglalt a bejelentési eljárásban, hiszen ekkor a megsemmisítést kérő fél érvei, és a szabadalmas ellenérvei értelemszerűen még nem lehettek ismertek. Hangsúlyozandó továbbá, hogy a kérelmező az általa hivatkozott dokumentumok egymásra tekintettel való értékelését kérte, a bejelentési eljárásban azonban a Hivatal ettől alapvetően különböző, maga által meghatározott bizonyítékok halmazát értékelte, vagyis a bejelentési eljárásban és a megsemmisítési eljárásban vizsgálandó tényállás is lényegesen különböző volt.

Hibás jogi álláspontja folytán a Hivatal elmulasztotta értékelni a kérelmező által a K/3, a K/4, K/6 és K/10 dokumentumok által kifejtett érveket, ezáltal tényállás feltárási [Szt. 47. § (2) bek.] és indokolási (Ket. 72. § e) pont) kötelezettségét is megszegte. Ez olyan hiba, ami a felek többfokú eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogának sérelme nélkül ebben az eljárásban nem orvosolható, ezért a bíróság az Szt. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

b)

Azzal is egyetértett a bíróság, hogy a kérelmező tájékoztatási és nyilatkozattételi joga sérült az által, hogy nem kézbesítette számára a Hivatal az ellenérdekű fél által 2012. október 31. napján benyújtott, 1236904 iktatószámú nyilatkozatot és annak mellékleteit. Az Szt. 47. §-ának (3) bekezdése szerint ugyanis a Hivatal döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni. Ehhez képest a Hivatal a határozatban figyelembe vette az ellenérdekű fél által benyújtott ezen dokumentumot, amely nem pusztán jogi érveket, de az ügy elbírálása szempontjából lényeges tényeket, bizonyítékokat, nevezetesen a „tapadásfokozó adalék” kifejezés értelmezése körében hivatkozott szabadalmi leírásokat is tartalmazott. A Hivatal ezen hibáját nem orvosolja – ugyancsak a felek többfokú eljáráshoz való jogára tekintettel – az, hogy a kérelmező erre a beadványra a megváltoztatási kérelemben kifejtette az ellenérveit.

c)

A bíróság a fentiekén túl észlelte, hogy a Hivatal az Szt. 81/A. § (1) bekezdés szerinti gyorsított eljárás lefolytatása iránti kötelezettségét is elmulasztotta, ami ugyancsak lényeges eljárásjogi szabálysértésként értékelendő.

A felterjesztett hivatali iratokból megállapítható, hogy az ellenérdekű fél 2010. március 29. napján kérte, hogy a Hivatal a megsemmisítési eljárást gyorsított eljárás keretében folytassa le, azzal az indoklással, hogy szabadalombitorlási per van folyamatban (3.P.26.138/2007; 8.Pf.21.903/2009), melynek tárgyalását a megsemmisítési kérelem miatt felfüggesztettek. Az ellenérdekű fél a kérelem 128.000 forint összegű díját ugyanekkor megfizette. A Hivatal ezt követően 2010. április 15. napján elrendelte a megsemmisítési eljárás gyorsított lefolytatását (7. sz. végzés). Később azonban többször is késedelmesen küldte meg a felek beadványait és

adott ki nyilatkozattételi felhívást, így pl. az ellenérdekű fél 2010. szeptember 13-i iktatási dátumú, 1047520 iktatószámú nyilatkozatát csak 2011. október 20. napján küldte meg a kérelmező részére (10. sz. végzés). Ezt követően a Hivatal nem adott ki további nyilatkozattételi felhívást, szóbeli tárgyalást nem tartott, határozatát 2013. június 19. napján hozta meg.

Az adott esetben tehát a gyorsított megsemmisítési eljárás időtartama több, mint három év volt. Ezt a tényt a bíróság – az Szt. 81/A. §-ának alább kifejtendő értelmezése alapján – lényeges eljárásjogi szabálysértésként értékeli a következők miatt:

Az Szt. 81/A. § (1) bekezdése szerint a megsemmisítési eljárást bármelyik fél kérelmére gyorsítottan kell lefolytatni, ha a szabadság bitorlása miatt pert indítottak és ezt igazolják.

(2) A gyorsított eljárás iránti kérelemért külön jogszabályban meghatározott díjat kell fizetni e kérelem benyújtásától számított egy hónapon belül.

(3) Ha a kérelem nem felel meg az (1) bekezdésben meghatározott követelményeknek, a gyorsított eljárást kérő felet hiánypótlásra, illetve nyilatkozattételre kell felhívni. A gyorsított eljárás iránti kérelmet el kell utasítani, ha az a hiánypótlás, illetve a nyilatkozat ellenére sem elégíti ki a törvényben meghatározott követelményeket. A gyorsított eljárás iránti kérelmet visszavontnak kell tekinteni, ha az azt előterjesztő fél a felhívásra a kitűzött határidőben nem válaszol.

(4) Ha a gyorsított eljárást kérő fél nem fizeti meg e kérelem díját, figyelmeztetni kell a törvényben megszabott határidőben történő hiánypótlásra. Ennek elmaradása esetén a gyorsított eljárás iránti kérelmet visszavontnak kell tekinteni.

(5) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a gyorsított eljárást végzéssel rendeli el.

(6) Gyorsított eljárás esetén – a 48. §-ban és a 81. §-ban foglaltaktól eltérően -

a) hiánypótlásra, illetve nyilatkozattételre tizenöt napos határidő is kitűzhető;

b) határidő-hosszabbítás csak különösen indokolt esetben adható;

c) a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala csak akkor tart szóbeli tárgyalást, ha a tényállás tisztázásához szükség van a felek együttes meghallgatására, vagy bármelyik fél ezt kellő időben kéri.

A miniszteri indokolás alapján az Szt. 81/A. §-a (1) bekezdésének a 2005. évi CLXV. törvénnyel való, az Szt.-be történő beiktatása azért volt indokolt, mert a jogérvényesítés hatékonyságát növelendő és a bitorlási pereket gyorsítandó a törvény előkészítése során felmerült annak igénye, hogy a Hivatal az oltalmat keletkezésére visszaható hatállyal megszüntető eljárásokat gyorsítottan folytassa le. A gyorsított eljárás létjogosultsága nemcsak a megsemmisítési, hanem – hasonló okokból – a nemleges megállapítási eljárásokban is fennáll. A megsemmisítési eljárás gyorsításának akkor is van szerepe, ha a bitorlási per felfüggesztésére nem került sor. Ez utóbbi esetben ugyanis a megsemmisítési eljárás gyorsításának eredményeképpen a Hivatal döntése várhatóan hamarabb születik meg, mint a bitorlási perben hozott ítélet.

Megjegyzendő, hogy a 2011. évi CLXXIII. törvény – a tárgyi megsemmisítési eljárás megindulását követően – tovább módosította az Szt. 81/A. §-t olyan módon, hogy a megsemmisítési eljárást bármelyik fél kérelmére akkor is gyorsítottan kell lefolytatni, ha a

keresetlevél benyújtását megelőzően ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztettek elő és ezt igazolják. A módosítás arra a gyakorlatra épült, hogy a szabadalombitorlási jogviták gyakran a keresetlevél benyújtását megelőző ideiglenes intézkedés tárgyában lefolytatott nemperes eljárásban hozott jogerős határozatot követően lezárulnak, ellenkező esetben pedig az ügy bitorlási perként folytatódhat. Mind az ideiglenes intézkedés iránti eljárás kezdeményezése, mind a keresetindítás a bíróság előtti jogvita megindulását jelenti, és mind a két esetben érdek fűződik hozzá, hogy a párhuzamosan futó (a bitorlási ügyben előkérdest jelentő) megsemmisítési eljárás a lehető leghamarabb befejeződjön, így az előbbi esetben is indokoltnak tűnik a gyorsított eljárás lehetőségének megteremtése. A megsemmisítés ügyében hozott határozat a bitorlási perben felfüggesztési ok, az ideiglenes intézkedés iránti eljárásokban pedig már a jogsértés valószínűsítésével szembeni ellenvalószínűsítés körében figyelembe veendő. Annak érdekében, hogy a kérelmezett fél a védekezése során az ideiglenes intézkedés iránti nemperes eljárásban a kérelmezővel egyenlő esélyekkel induljon, szükségesnek látszik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem nemperes eljárásban történő előterjesztését a bitorlási per megindításával azonosan kezelje a jogalkotó.

Az Szt. 81/A. §-ának (1) bekezdésének a bitorlási perre való utalása, valamint a miniszteri indoklás nem hagy kétséget a tekintetben, hogy a Hivatal előtti gyorsított eljárás lehetősége a szabadalmakkal kapcsolatos jogérvényesítés hatékonyságát elősegítő eszköz. Ez annál is inkább nyilvánvaló, mert Magyarországon ún. bifurkációs rendszer érvényesül, azaz a bitorlási perben közvetlenül, például viszontkereset útján nem vitatható az oltalom érvényessége, a bitorlási kereset és a megsemmisítési kérelem elsőfokú elbírálása különböző fórumokon történik; a gyakorlat szerint a bíróság a bitorlási per tárgyalását felfüggeszti a megsemmisítési eljárás jogerős befejezéséig. A szabadalommal kapcsolatos jog érvényesítésének időtartama ilyen módon a Hivatal és az illetékes bíróságok előtti eljárások összegeként adódik. A hatásköri elkülönülés azonban nem eredményezi azt, hogy az érvényesség vitatására szolgáló gyorsított megsemmisítési eljárás a jogérvényesítési rendszeren kívül kerülne, éppen ellenkezőleg, annak szerves részét képezi. A Hivatal által folytatott megsemmisítési eljárás tehát, amennyiben az az Szt. 81/A. §-ának (1) bekezdése alapján, a felek kérelme szerinti gyorsított eljárásban folyik le, az Európai Parlament és a Tanácsnak a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló 2004/48/EK irányelve (a továbbiakban: Irányelv) felől, annak rendelkezéseivel összhangban értelmezendő.

Az Irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok rendelkeznek azon intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról, amelyek az ezen Irányelv által szabályozott szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükségesek. Ezen intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak méltányosnak és igazságosnak kell lenniük, és nem lehetnek indokolatlanul bonyolultak és költségesek és nem eredményezhetnek ésszerűtlen határidőket és indokolatlan késedelmeket.

A fenti irányelvi rendelkezés többek között úgy érvényesül a nemzeti jogban, hogy a bíróság az ideiglenes intézkedés tárgyában soron kívül, legkésőbb az ilyen intézkedés iránti kérelem előterjesztésétől számított tizenöt napon belül határoz, és e végzés elleni fellebbezést a másodfokú bíróság ugyancsak soron kívül, legkésőbb a fellebbezés benyújtásától számított tizenöt napon belül bírálja el [Szt. 104. § (7) bek.]. A bitorlási perben generálklauzulaként a

Pp. 2. §-a, továbbá a különböző eljárási cselekményekhez rendelt szoros ügyintézési határidők biztosítják a per ésszerű időn belül való befejezését.

A kifejtettek alapján hasonló követelménynek kell érvényesülnie a jogérvényesítésnek a Hivatal előtti szakaszában, azaz a gyorsított megsemmisítési eljárásban is: az Szt. 81/A. §-ának (1) bekezdése szerinti eljárásban az ésszerű időn belüli döntés lehetősége ugyanúgy biztosított kell, hogy legyen, mint a bírósági eljárásban. Ez a nemzeti jogérvényesítési rendszer bifurkációs jellegéből egyenesen következik.

Megállapítható azonban, hogy – eltérően a Pp.-től – sem a Szt., sem pedig a Ket. nem mondja ki általános elvként az eljárások ésszerű időn belül való befejezésének követelményét. Továbbá a Hivatal ezen kötelezettségét az ide vonatkozó tételes szabályozás, az Szt. 81/A §-ának egyes rendelkezései sem megfelelően biztosítják, mert a (6) bekezdésben írt eljárási cselekményekhez rendelt rövidebb határidők, a halasztási kérelemmel szembeni szigor és a tárgyalás mellőzésének lehetősége önmagukban és együtt sem biztosítják az Irányelv által megkívánt ésszerű időn belüli döntés és az indokolatlan késedelmek elkerülésének lehetőségét. Erre bizonyíték a Hivatal jelen eljárása is, amely bár gyorsított eljárás volt, mégis három évig húzódott anélkül azonban, hogy a Hivatal az Szt. ide tartozó tételes rendelkezéseit megsértette volna. Magától értetődő ugyanakkor, hogy az eljárás ilyen jelentős és indokolatlan mértékű elhúzódása, illetve ennek lehetősége, nem áll összhangban az Irányelvben megkívánt ésszerű időn belüli döntés biztosításának kötelezettségével, és ez a hiba sérti a keresetlevéllel fenyegetett, illetve az ideiglenes intézkedéssel szemben védekezni kívánó, vagy már annak hatálya alatt álló személy azon jogát, hogy e helyzetre ésszerű időn belül megoldást találhasson.

Az, hogy a Hivatal a tételes jog megsértése nélkül késlekedhet a gyorsított megsemmisítési eljárás befejezésével azt jelzi, hogy az Irányelvnek az ésszerű időn belül való döntést megkívánó, és az indokolatlan késedelmeket kizárni hivatott rendelkezése nem megfelelően implementált a nemzeti jogba, jóllehet az Irányelv 20. cikkének (1) bekezdése értelmében az átültetésnek legkésőbb 2006. április 29. napjáig meg kellett volna történnie.

E hibát a bíróság a következők szerint köteles korrigálni:

Az európai jog közvetlen hatályát az Európai Bíróság (a továbbiakban: Bíróság) a 26/62. sz. *Van Gend en Loos-ítéletben* alakította ki. Ebben a Bíróság kimondta, hogy az európai jog nemcsak kötelezettségeket keletkeztet a tagállamok számára, hanem jogokat is alapít a magánszemélyek részére, a magánszemélyek az európai jogszabályokra közvetlenül is hivatkozhatnak a nemzeti és az európai bíróságok előtt. Így tehát nem szükséges, hogy a tagállam a vonatkozó európai jogszabályt átvegye a saját nemzeti jogrendszerébe.

Az irányelv a tagállamoknak címzett jogi aktus, amelyet a tagállamoknak át kell ültetniük a saját nemzeti jogukba. A Bíróság bizonyos esetekben a magánszemélyek jogainak védelme érdekében elismeri az irányelvek közvetlen hatályát is. Ennek megfelelően a Bíróság azt is kimondta, hogy az irányelvek is közvetlen hatállyal bírnak abban az esetben, ha feltétel nélküliek, megfelelően világosak és pontosak (41-74. sz. *Van Duyn-döntés*). A közvetlen

hatály ugyanakkor kizárólag vertikális lehet és csak abban az esetben érvényes, ha a tagállamok az Irányelvet határidőn belül nem vagy nem megfelelően ültették át nemzeti jogukba (148/78. sz. *Ratti-döntés*). A vertikális közvetlen hatály a magánszemélyek és a tagállamok közötti kapcsolatokban játszik szerepet és azt jelenti, hogy a magánszemélyek valamely európai jogszabályra hivatkozhatnak az állammal szemben.

A fentiek mellett a Bíróság kimunkálta az ún. „közvetett hatály”, másképpen az „értelmezési kötelezettség” doktrínáját is, amely szerint a tagállamok bíróságai is kötelesek a közösségi jog hatályosulásáról gondoskodni, és ezzel összefüggésben nemzeti jogrendszerük szabályait a közösségi irányelvek szövegének és céljának fényében kell hogy értelmezzék. A 14/83. sz. *Von Colson-ügyben* hozott ítéletben nyilvánvaló módon kifejezésre jutott, hogy az Európai Bíróság kulcsszerepet tulajdonít a tagállamok nemzeti bíróságainak a közösségi jog érvényre juttatásában és a tagállamoknak az EGK Szerződés alapján fennálló kötelezettségeinek teljesítésében.

A fentiekből az következik, hogy, egyrészt, az Irányelv vertikális közvetlen hatálya alapján a gyorsított megsemmisítési eljárás felei, amennyiben az ilyen eljárás feltételei fennállnak, az Irányelv fentebb felhívott rendelkezése alapján követelhetik a Hivataltól az eljárás ésszerű időn belül való befejezését anélkül, hogy ezt akár az Szt., akár a Ket. *expressis verbis* kimondaná.

Másfelől, a *Von Colson-ügyben* kifejtettek fényében a bíróság úgy értelmezi az Szt. 81/A §-át, mint amely a megsemmisítési eljárásnak a hatékony jogérvényesítéshez szükséges ésszerű határidőn belül való befejezhetőségét biztosítja úgy, hogy legalább olyan szigorú ügyintézési határidők megtartását kívánja a Hivataltól, mint amely – Pp. által előírt – határidők megtartása mellett a bíróság köteles lenne elbírálni egy azonos tárgyú viszontkeresetet. Nem kerülhetnek ugyanis a felek kedvezőtlenebb helyzetbe azért, mert az oltalom érvényessége nem közvetlenül a bitorlási perben, hanem a Hivatal előtt vitatható.

A fenti értelmezést azért látja indokoltnak és szükségesnek a bíróság, mert az Szt. többnyire nem határozza meg azokat az ügyintézési határidőket, amelyekben belül a megsemmisítési eljárás különböző eljárási lépéseit meg kell tenni, és a 48. § (7) bekezdése alapján a szabadalmi eljárásokban nem érvényesül a Ket.-ben megállapított ügyintézési határidő sem. Figyelemmel arra, hogy a gyorsított megsemmisítési eljárás nem egyéb, mint a szabadalom érvényességét vitató viszontkereset alternatívája, figyelemmel továbbá arra is, hogy a bírósági eljárásban az ésszerű időn belüli befejezés igénye alapvető jelentőségű [Pp. 2. § (1) bek.] és tételes szabályozással teljesül, végül tekintetbe véve azt is, hogy a polgári peres eljárás szolgál egyedüli modellként a hazai jogban az ésszerű határidőkön belüli befejezés biztosításához, a gyorsított megsemmisítési eljárásban irányadó, az Szt.-ben nem szabályozott ügyintézési határidőket a Pp. vonatkozó rendelkezéseivel azonos módon indokolt meghatározni.

Így különösen, a Hivatal legkésőbb a megsemmisítési kérelemnek a beérkezését követő harminc napon belül [Pp. 125. § (1) bek.] köteles intézkedni a hiánypótlásról [Szt. 81/A. § (3) bek.], illetve ha erre nincs szükség, a gyorsított eljárás elrendeléséről [Szt. 81/A. § (5)

bek.], s – amennyiben tárgyalás megtartása indokolt [Szt. 81/A. § (6) bek. c) pont] – ezzel egyidejűleg köteles intézkedni a tárgyalás kitűzéséről is, mely hatánapra a feleket a megsemmisítési kérelem másolatának és a mulasztás törvényes következményeire is kitanító nyilatkozattételi felhívás egyidejű kézbesítése mellett meg kell idéznie. Ha a megsemmisítési kérelem csak hiánypótlás alapján válik alkalmassá a tárgyalás kitűzésére, a tárgyalás kitűzésére előírt határidő kezdő időpontját ettől az időponttól kell számítani. A tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy az első tárgyalási nap a megsemmisítési kérelemnek, illetve a hiánypótlásnak a Hivatalhoz érkezését követő legkésőbb négy hónapon belül megtartható legyen [Pp. 125. § (3) bek.]. Ezt a szabályt nem kell alkalmazni, ha a fél részére a tárgyalásra szóló idézést külföldre kell kézbesíteni és a kézbesítéshez szükséges idő a tárgyalás határidőn belüli megtartását nem teszi lehetővé. A Hivatal késelem nélkül köteles megküldeni a feleknek egymás beadványait, ezzel egyidejűleg köteles megtenni minden olyan nyilatkozattételi, illetve hiánypótlási felhívást, melyet az Szt. alapján meg kell tennie, vagy saját belátásából indokoltnak lát megtenni, mégpedig a (6) bekezdés a) pontjában írtakkal összhangban olyan határidőket szabva a feleknek, hogy a fentieknek megfelelően kitűzött hatánapig az írásbeli előkészítés [Szt. 81. § (1) bek.] lehetőleg befejeződhessen, a tárgyalás megtartható, a határozat pedig meghozható legyen. Amennyiben a tárgyalás elhalasztásra kerül és az ügy körülményei nem zárják ki (pld. külföldi kézbesítés, vagy szakértő kirendelése) a további tárgyalás kitűzéséről a fenti határidő megtartása mellett kell gondoskodni [Pp. 142. § (2) bek.].

Értelemszerűen, ha a Hivatal tárgyalás mellőzésével dönt [Szt. 81/A. § (6) bek. c) pont], a Pp. 125. § (3) bekezdése szerinti időkeretben, tehát a kérelem beérkezését követő legkésőbb négy hónapon belül köteles a határozatot meghozni, majd az Szt. 81. § (6) bekezdésében előírt határidők alatt írásba foglalni és a feleknek kézbesíteni.

Az Szt. 81/A §-ának rendelkezéseit a fentiek szerint értelmezve megállapítható, hogy a jelen megsemmisítési eljárás a gyorsított eljárás céljával és a felhívott jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes volt. Annak hangsúlyozása mellett, hogy a Hivatal az Szt. 81/A § egyik konkrét rendelkezését sem sértette meg közvetlenül, eljárása a fentiek szerint értelmezett jogszabálynak mégsem felelt meg, a beadványok többszöri késedelmes megküldése és a döntés jelentős mértékű, indokolatlan elhúzódása lényeges eljárásjogi szabálysértéshez vezetett.

***

A Hivatalnak a gyorsítottan lefolytatandó megismételt megsemmisítési eljárásban – a fenti jogértelmezés szerinti határidők szigorú megtartása mellett – teljes körűen kell döntenie a megsemmisítési kérelemről, meg kell vizsgálnia a kérelmező által újdonságrontónak állított K/3, a K/4, a K/6 és K/10 dokumentumokat is figyelembe véve a kérelmező érvelését, és részletes indokát kell adnia, hogy ezek fényében a szabadalom kielégíti-e az újdonság követelményét, haladó jellegű-e, továbbá megfelel-e az RSzt. 41. § (2) bekezdése szerinti követelménynek.

A hatályon kívül helyezésre tekintettel a bíróság csak megállapította a felek jelen eljárással felmerült költségeit, annak viselése tárgyában a felek eljárásban való nyertességétől függően

a Hivatalnak kell érdemi határozatában állást foglalnia [Szt. 88. §, Pp. 252. § (4) bek.]. A kérelmező eljárási költségét az igazoltaknak megfelelően (6/K/1) fogadta el a bíróság, az ellenérdekű fél eljárási költsége pedig a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból és 27% általános forgalmi adóból áll. A munkadíj összegét az eljárás tárgyának értékével, az ügy bonyolultságával és a kifejtett tevékenységgel arányban mérsékelte a bíróság az ellenérdekű fél erre vonatkozó költségigényével szemben (6/E/1).

Budapest, 2014. január 15.

Fehérvári Anikó s. k.,
előadó bíró

Dr. Csóti Tamás s. k.,
a tanács elnöke

Dr. Kalavszky Dezső s. k.,
bíró

A kiadmány hitelül:

FL

